

BAJTÁRSI

LEVÉL

1959. XII. évf. 4-5. sz. levél 23. oldal Utrecht 1959. május 5.

HŐSÖK ÉS ANYÁK.

Amikor a "hősök" szót kimondjuk, a magyar szívünk belesajog. Fiatalnak és öregnek ugyanis valaki közeli rokona bizton életét áldozta az első vagy a második világháborúban, avagy az 1956. okt. 23-ával kezdődő hősi helytállásban.

"Édes és dicső a hazáért vállalt halál", mondták a görög korban és Leonidas, spártai király, a hódító perzsákkal szemben, a Thermopylae-i szorosban életét adta a hazáért.

És mi, magyarok, a világon szinte már mindenütt harcoltunk, vértünket hullattuk a szabadság eszméjéért "s elhulltanak legjobbjaink a hosszú harc alatt". Mert a nemesen gondolkodóknak, egyszersmind bátorlelkűeknek óvatos mérlegelésre nincs ideje. Ezért nem volna csoda, ha a mi régi határu országunkban nemcsak a Sztrecsnó-i tetőn, hanem az Alföld szabad térségeiben is egyedül csakis piros virág teremne.

És távól a hazától, hősök napján, felhagyunk a rohanással, a keserűséggel... hogy emlékezzünk! A nagyokra gondolunk, meg a névtelénekre, az egészen fiatalokra és a betegen is küzdőkre, a harctéri és vértanu hősökre.

Mennyi érték, erő, szív és lelki készség tűnt el abban a jelképes óriási temetőben, amelynek láthatatlan kapuján ez a felírás ragyog: "Mindent a hazáért"! Ők egy jobb hazába tértek és emléktük igaz ápolása erőssé tesz minket a mindenkorai küzdelemre, sőt a lelki-testi áldozatvállalásra is!

A hősi halottak mellett most élőket is ünnepelünk! Anyákat, akik megteszik a kötelességüket és a honszeretetnek minden elképzelt szépségét plántálják át a gyermekeik fogékony szívébe.

Azok előtt az anyák előtt hajtjuk meg a hősöknek szánt féltárgysz lobogót, akik nemcsak buzgón imádkoznak, hanem cnyedetlenül munkálkodnak is. Ők azok, akik odahaza és idekinn, a nehezebb vagy egészen nehéz helyzetben egyre jó példát nyújtanak s azonfelül szerény-csendesen még arról is bizonyoságot tesznek, hogy a nevelésük hatásos, mert a lelkeket erőssé teszik.

Testileg-lelkileg olyan gyermekeket készítenek elő, akik ennek nyomán -bárhova viszi is őket egykoron az Isteni akarat- magyar mivoltukat, szerény öntudattal sohasem tagadják el.

Az élet örök! A derék magyar anyák nagy lelki szerepe abban áll, hogy olyan kitartásra buzdítót erőt visznek a gyermekeik lelkébe, hogy szerény népünk, mint öntudatos nemzet él tovább és értékben legalább olyan színvonalon áll, mint a számbeliileg jóval nagyobb nemzetek.

Igy az anyák hősies lelke láthatatlanul, de érezhetően vívja hatalmas harcát szüntelenül, -a jobb jövőért!

oooOooo

Anonymus.

A HAZÁTLAN FIÚ.

Hozzánk az ötödik házban
lakott,
szembőzt,
átellenben.

És került-fordult,
már az ámbituson botorkált
s csoszogott be.

Napos vendég volt.
A sparhoihoz ült
- fázós öreg asszony -
és segített morzsolni,
vagy babot fejteni anyámnak.
A háború óta már
mindjárt sir.

Olyan,
mint a gyerekek:
könnyen rikatható.
- Mert olyan szép volt az,
- hozta föl naponta
csendőrt fiát -

tudod,
a tollak majdhogy a vállára
szakadtak...

És elkapta vóna a
leggazdagabb lányt,
meg a legderekabbat:
komendálták is,
ott,
ahun szolgált.

A fiát siratja furton-furt:
aki hazátlan és tengerentúl
ténferog valahol.

De űr váltig hiszik,
hogy fegyverben állnak Nyugaton.
És esténként a szót rájuk
terelik:

- No,
majdha a csendérek gyönnék...
- Majmeglássátok,
- kapnak új erőre -
azok még ráncba-szedik őtet!

Csendőrtök,
magyar testvéreink.
Mindig otthon jártok
mig anyátok és testvéretek él.
- s e család,

nem hal ki soha -
Igy várnak, Pál Imre,
napos vendég vagy.

S hogy örökös a népre
esküdhöz híven,
a gyilkosok közét ma is
lefogod

mert ott kísértesz a
Kommunista Pártban és az
ÁVH-ban - minden faluban.

Sári Gál Imre

oooOooo

Kossuth Lajos mondotta Pittsburgban 1852. január 6-án: "Egy dologban
biztos vagyok és ez az, hogy ha Oroszország győz Európában, meg tudja és
meg fogja támadni Önök életérdekeit anélkül, hogy nyílt háború törne ki!"

oooOooo

VITÉZEK.

1914.- Világháború.

A háború őriás medrében megindul egymillió magyar áradata. Egymillió magyar férfi bátorsága, elszántsága, hősiessége és önfeláldozása: észak, kelet, dél és nyugat felé.

Soha nem áldomott őriás hadsereg, amelynek gigászi arányai között csak egy maradt változatlan - az ezerév óta mindigegy hadivitézség.

Es ráösmernek erre a vitézségre a régi karakterek és régi ellenfelek - Ilmanovánál és Przemysinnál - az orosz mezők és a magyar Kárpátok, -és Mándorfehérvár földje délen, -és keleten a gyergyói és csíki havasok, -és ráösmernek egy régi litánia nyomán Itáliában az Isonzó és a Piave.

Beszélgjenek az ellenségeink.

A híres gorodocki huszárhozatot Bruszilov orosz tábornok jellemzi így: -a magyar lovas hadosztály esztelenül bátor rohamot intézett ellene k itt...

A polésiai csata haditanácsában egy orosz tábornok figyelmeztet: -ott, .. huszárok állnak. Ott ne támadjunk. Azokat a fickókat már ösmerjük. Azok tudják, hogyan kell meghalni.

És Kraznov orosz író történeti munkájában állnak e sorok:

-A magyarok elhatározták, hogy a si dicsőségük koszorújába új babért fűznek és - meghalnak.

És a világháború négy szörnyű esztendejének küzdelmeiből egy-másután emelkednek ki így a harci dicsőség teljével a magyar csapatok. A zászlóaljok és ezredek, a századok és rajok, -egészen a magános, az egyéni katonai vitézség nagyszerű teljesítményéig.

Van valami csodálatos az egyéni hősiesség e megnyilatkozásaiban. Ahogy a vér és veríték, az élet és haláláldozat roppant folyamából kiemelkedik, magasra lendül egy név, egy arc, egy vitézi tett. Nem több talán mint egy pillanat, de elég arra, hogy csodákat teremtsen, -egy testvéri hiáltás csupán, amely az ágyuk dörgését áthatolva, hűsz, ötven vagy száz bajtárs szívéig hatol, -de nyomán felbuzog a vér, -s az önbizalom, az erő és remény édes és forró melege járja át a fáradt katonai szívket. És megszületik a győzelem.

Tizenötözezer vitéze van a csonka haza Vitézi Rendjének.

És a dicsőség e zárt férfirendjébe a háború első őszén már belép a magyar ifjúság.

Ott menetel a névtelen hősök sorában, s az arany, ezüst és bronzból vort hármashalomban kezdettől fogva benne van az ő része, az ő vére és az ő dicsősége is.

Arany, ezüst és bronz hármashalom... imo egy maroknyi belőle.

1914. október 1. Szerb harctér. Hajnal. Általános tá adás. Megnyitja torkát a tűz - rohamra indulnak a Culistyén a magyar csapatok. - Rajta! - Az egyik szakaszon azonban megakad az előretörés. A deres, csipős reggeli hidegben ekkor egy fiatal magyar gyerek ugrik a lövészárokból az élre, -rohan a szerb állások felé-, kinyújtott karja megcsóválja a kézigránátot, -egy-kettő-rohan a szerb állás előtt tovább- három, négy, öt-füst, tűz, ordítás, -nyolc kézigránáttal végig robbantja az első vonalat, egymaga ejt ll foglyot, -már jönnek mögötte az 52-esek - behorpad a szerb front. A támadás sikerült. 19 éves, -arany vitézségi érem.

1915. Kárpátok-orosz front, -január. Homonnától Galiciáig és vissza hullamzik az öldöklő harc az ezeréves határokért. Zubanszék. Az előretört magyar serogre ráözönlik az orosz áradat. A gépfegyver dühös kattogása már a magyar visszavonulást fedezi, amikor véresen bulik le mellőle az irányzó: Hurrá! nyomul előre az orosz. De ekkor hirtelen, mint a villámlás, egy közlegény, egy gyerek veti magát az üresen maradt helyre -s az elnémult gépfegyver felugat. Kézigránátok dörgése, robbanása, füstje borítja el -mindhiába-, a vakmerő fiu a gépfegyverre hajoltan gyilkos biztonsággal szórja a halált, -belcarat az orosz rohamsorokba, -hogy megdül, elomlik belé- aztán elarak, meghátrál s verten zuhan vissza. A magyar vonal mentve van. 17 éves, tavaly állott be önként, -és ezüst.

1916. Erdély-rom front, Vrh Popa. A ködből ordítva emelkedik ki az erdügyi kozákok rohama. Elesett már az első vonal, -kézigrá-

náttal támadják már a másodikat, -nikor menekül gépfegyverét leállítva a zászlós, a puská csövét egy köre fekteti le, -a fegyver löké erejének ellensúlyozására két karját lefogatja az embereivel- és dühödtt, elszántan védő tüzelésbe kezd. A közeli roham elakad, a tálszárnynak fordul, -bekerítendő! - mindogy! Tüzelni csak tovább! Elestek már a tiszték, meginog a vonal, a zászlós véd rendületlenül, robbanva közelednek a kézigránátok -mindogy, kitartani!- aztán egy robbanás, -kézigránáttól találtan megy a gépfegyver darabokra szét, - és tizenegy sebtől véresen, betört koponyával bukik mellé a zászlós. 19 éves -nagyezüst.

1917. Ojtoz. A magyar állóharc hőskölteménye. Aug. 2. Éjszaka. Váltásra jönnek a 14.-es honvédek. Tűz! A zászlós megállítja az embereit -és erdőben, sötétben, ösmeretlen terepen visszaveri az első támadást.

Hajnalodik. Aug. 3. Ágyúdörgés közt jön a második roham. Kitartani! - kiált a zászlós, - s a honvédek kézigránátjaitól véres fojjel bukik le a román. A veszteség nagy, -erősítést!

Este 6 óra. Gyalogsági tűz, alnavettől robbanása, majd pergőtűz. Utána jön az ár, a harmadik roham. Nincs magyar ágyú, nincs telefon, -egy gyerekszázlós bátorsága, eroje, vitézsége védi csupán az állást hős honvédekkel. És megvédi. A támadás vérberől.

Este 9 óra. Imbolygó vöröskeresztes lámpafénynél éjfélig tometik, hordják a nagy veszteség román halottjait.

A zászlós is tomet. De utána -kimélyített az árkokat.

Pirkad. Aug. 4. Felülváltak az ágyúk, 28-as alnavell a román. Hullámsorokba tér fel a támadás s a végső küzdelem gépfegyver tüzével, gézigránátjával, mindenre elszánt, vad rajta -kiáltással fogadják a honvédek főnn. Nem, halálig nem adják az állást. S a hullám megtörik s visszazuhan.

Szünet. A zászlós lázas gyorsasággal osztja szét az utolsó kézigránátokat - és lelket önt tépett honvédekbe.

S már jön az új roham. Délután 5 óra. Dörögve emelkedik az ágyúhang a pergőtűz pokolzájába. Áttörés! -diltálják odaát, - és francia tisztekkel élén döntő rohamra indul a román áradat.

Hörögve ontják a tüzet a magyar puskák és gépfegyverek, - aztán véd ordítás. A balszárnynon betörtök. Szuronyharc, -ember-ember ellen, aztán rohamra jó a segítség, - egy honvéd szakasz, - s a támadás a pánik üvöltő remületeivel vad futásban onlik össze.

Éjszaka. Sebesültokeket és halottakat szállitnak a honvédek, -a veszteség pótlására egy bosnyák század érkezik, - hovonyészott spanyol bakokkal erősítik az állásokat hajnalig, amikor majd előlről kezdődik minden megint.

És három hétig tartá századával a zászlós pergőtűz és szuronyrohamok szakadatlan támadásai közt az állást, -tartja megfogyatkozva, - kiegészítve, - és újból és újból megtizedelve, - de tartja makacsul, szívótsan, rendületlenül.

Három hétig egy lépést sem jut előbbre a román.

Aug. 20. Királyi elism. réssel váltják le a hős csapatot, - s a zászlós, 19 éves, mollen már ott a kis- és nagy ezüst, - most kapja meg az arany vitézségi érmet.

És arany vitézségi érem díszíti a másik zászlóst, aki vitéz 18-as honvédeknek élén ugyanezeknek az ojtozi harcolnak emberfeletti küzdelmei között -nikor a két század tisztikarából egy-naga marad- 12 nagy támadást vor vissza.

"Az erdőt egy összeloítotték körülöttünk, - mondja a jelentés, - hogy földje az Urnapi körmenetnek zöld lombbal legszebben díszített Gologota utjára emlékeztetett..."

És van egy zászlós, aki Valjevónál-ötnapos kemény harc után -fogságba osett emberei közül ugyszólván egyedül vágja ki magát a VI. szorb ezred bekerítő gyűrűjén s állott lábbal menekül 300 méteren át, negsobsulton lelővi két szorb üldözőjét, aztán segítségre találva gyalogol tovább, míg késő este utólrve ezredét, leadja nagyfontosságú jelentését és eszméletlenül összeesik. -19 éves, nagyezüst.

És van egy zászlós, aki Przonyslbból-Sybenika nagaslatán vezetett támadás alkalmával, saját elhatározásából, mentő rohamra viszi századát, megmenti veszélyes helyzetéből és kiszabadítja az orosz túlerő bekerítéséből a II. és III. zászlóaljkat. - 19 éves, nagyezüst.

És van egy lovastörzsr megfigyelő, aki az Uz völgyének úserdesítetett román vonalon át, annak hátába kúszik, telefonját egy fabriásra erősíti s a megindult réttős tűz közepéből irányítja megsemmisítő oroj' győzelemre a magyar ágyakat, - 19 éves, kőzezüst.

És van egy hadapródjelölt őrmester, aki a Magyaros körül folyó harcokban 12 tagú őrzéjratával, nagyobbreszt Erdély védelmére önként jelentkezett 17-18 éves székely fiúkkal, megütik az orosz járőr 44 emberével, - és annak kellős közepéből sebesületlenül, élve fogja el az őrzéjrat vezető tisztjét. - 1917. okt. 12. - 18 éves, nagyözüst.

És van egy hadnagy, aki százada élén, saját elhatározásából megrohanja és elfoglalja a románok völgyzáró állásait, foglyokat, fegyvert, géppuskát zsákmányol, - áttöri az ellentámadás gyűrűjét, megtámadja s többszöri roham után elfoglalja a célul kitűzött magaslatot, s utolsó raj-tartalékjával védi sikerrel tűzérség és gyalogság ellenében mindaddig, míg sebesületen össze nem esik. - 19 éves, vaskoronarend.

1918. Olasz harctér. Asiágó. Rohan. Előre! Egy 20 éves hadnagy rohan a század élén az angol állások felé. - Az akadályok előtt megtorpant csapatnak egymaga robbant utat a hármas drótsóvényen át, - már állások előtt van, mikor az angolok kiugrálva árkaik elé, sortűzöt záditanak reá. Géppfegyver és puskatűz, angol és magyar ordítás között veszi fel a fiatal magyar a harcot, - lövéseire egymásután bukna el az angol katonák, - már hetet lelőtt - mikor oldalról géppuska tüze éri, - arra fordul, harc képtelenné tesz még három ellenfelet, - aztán egy golyótól szíven találva - végigzuhan a vértől ázott földön maga is. Jeltelen sírjára jön meg a vaskoronarend.

A naroknyi érem elfogyott. De itt van még az egész éremhalom. Harmadfélezer ifju magyar jogosult húsz éven alul véghezvitt hősi fegyvertényért a vitézi névre.

S az ezeréves múlt után e harmadfélezer hősi tett a magyar jövő legbiztosabb ígérete!

Gramantik Margit.

oooOooo

BIRÓ ZSÓFI, A CSENDŐR ARA.

Zsigát is, Zsófit is ugyanazon bölcsőben ringatták. Nem volt az diófából díszesen kifaragva, hanem csak egyszerű fenyőfából készült, amilyent annak idején a kis falusi "tislér" összeszerkesztett; hogy mikor készült, nehéz volna megállapítani, fája inkább fekete nár, részben az időtől, részben a használatból. Sok kis puflak csonténeket volt az ágya az idő folyamán. Ugy látszik jó fából készült, mert nonzedékeket ringatott el, és nevelt fel egészséges, rondes magyarnak.

Becsben is tartották, és leányról-leányra szállt örökségként. Most éppen a padláson áll üresen, várva arra, mikor hozzák le, hogy fahamuból készült luggal tisztára mossák.

Ezuttal Zsófi öröklőné. De a lugos fürdőre várnia kell még pár évig, hisz Zsófi csak a 18. tavaszt látta meg a napokban.

Viszont, ha még sohaszszor teszi be az ajtót az a kis fekete bajuszu őrmester, nem lehetetlen, hamarosan mégis csak lugos fürdőt kap a bölcső is.

Az őrsparancsnok ellenőrzőbe indult. Járőrtárs: Barabás őrmester. Az őrsre beszosztották tudták már, ha az "örög" valamelyik járőrvezetőt viszi magával szolgálatba, annak mindig oka van. Vagy elismerés, vagy oktatás, vagy figyelmeztetés, vagy... Ki tudná kitalálni a sok közül melyik kerül elő? De lehetséges az is, hogy csak valamit meg akar tudni az "örög".

Már pár órája portyáznak így együtt, Barabás őrmesternek az oldalát furja ki a kíváncsiság, mit is akarhat tudni az őrsparancsnoka?

-Ezuttal tévedtem - gondolja Barabás őrmester, mert az őrsparancsnok nem kérdez semmit. De a szokásos oktatás, figyelmeztetés stb. a sok vagy közül, általános formában mégis csak folyik; nem vonatkozik ezuttal Barabás őrmester tevékenységére.

-Ott a forrás mellett, a nagy tölgyfa alatt megtartjuk a piknét, és meg is ebédünk -mondja Gazda tthts., öpk.

Hamarosan előkerül a táská-élelem. Az őrmester jó házi kenyere, meg egy darab füstölt kolbászt vesz elő. Egészséges jó étvágygal falatoznak.

-Barabás, a kenyere már nem egészen puha. -

-Nem tthts.ur, a szakácsné ma süített. Ez az utolsó kenyérből való, de azért jó. -

-En elhiszen, de azért a Biró Zsófi jobbat süt. Igaz? -

-Hát... igen. -

-Maga gyakran jár hozzájuk? -

-Igen tthts.ur. -

-Nincs semmi kifogáson ellene. A család igen rendes, dolgos, szorgalmas Zsófi is, Zsiga is, bár a fiu néha nagyszáju és nem mindig fontolja meg mit mond vagy csinál. Sokszor hallgat a barátai szavára, akik nem mindig jó irányban befolyásolják. No, de majd a katonaságnál rendbe hozzák. -

-Mondja meg őszintén, komoly szándékai vannak Zsófi-val, vagy csak szórakozni jár oda? -

-Komoly szándékom van tthts.ur. Én Zsófit feleségül akarom venni, ha... -

-Mi az, hogy ha... A leány erkölcsös, jóbraváló, dolgos, sütnifőzni jól tud, s amint hallom, vagyona is van annyi, sőt több, mint anyényi megkivántatik. Itt nincs ha... Biróék meg őrmestert adnák feleségül egy csendőrhöz, én azt már tudom Biró Adám szavaiból. De még fiatal a Zsófi. -

-Tizenhét évvel ezelőtt, úgy gondolom, még egy fél évig várok, akkor megkérem; mire a nősülési engedélyt megkapom, lesz 20 éves. -

-Jól van fiam, de azután eserbe ne hagyja Biró Zsófit. -

-Várjon meg Zsófi. Pár hónap csak az egész legfeljebb, aztán visszajövünk. -

-Várok. Bennem nem csalatkozik. -

Egy meleg kézzsoritás, az első csók, kipirult arc, és Barabás őrmester már is indult, hogy elhagyja Biró Zsófit, elhagyja az űrs-állomást, és nemsokára már idegen föld adott neki meleg szobát, meg kenyeret is.

-Te Zsiga, aztán eszedben légy, ne járj az utcán estélnként. Az idegen katonák nem értik a mi nyelvünket, hamarosan elkapnak, és ki tudja, hol ébredsz fel? -

-Ne féltsen engem édesanyám; a Kozma Jani valamit beszél a nyelvükön, és jöbban van a katonák parancsnokával is. Ő szokott neki pálinkát vinni. -

-Csak te ne barátkozz a Kozma Janival. Tudod, hogy a falu nem sokra bocsúlta előbb sem; most meg még annyira se, mióta ezek itt vannak és barátkozik velük - toldotta meg anyja szavát Zsófi is.

-Nem értesz te hozzá Zsófi! Mit beszélsz? Kozma Jani lesz a biró. Az öregot letették a bíróságról. -

-Nagy hiba az! És te olyanokkal barátkozol, akik ezelmek tesznek most szolgálatot? -

-Most más idő van, mint azelőtt volt. Ezek már rendet is csinálnak. Az urasági földeket is a népnek adták. Mindenki annyit kap, amennyit megtud dolgozni. -

-No, nekem nem kell a másé, csak a magunkéval bírjunk - dörmögött Biró Adám.

-Édesapám, pedig én is irattam, ott a mienk mellett, a "Fekete Asszony" sarokban. -

-Meggondtam, nekem nem kell egy hant sem a máséból! És mivel akard megmunkálni? Azzal az egy tehénnel, amit ezek meghagytak? Én is csak azt mondom, amit Zsófi mondott, ne barátkozz se Kozmával, se azokkal, akik az ő barátai. Maradj te csak itthon. -

Híába volt a figyelmeztetés, Zsiga mind szorosabb barátságba került Kozma Janival és annak barátaival.

Mégis csak jó szeme és értesülése volt az űrsparancsnoknak annak idején!

Az évekig tartó szenvedés, megaláztatás, a türethetetlen állapotok egyszer mégis csak kirobbantának valamilyen. Amint a fák nem nőnek az égig, a hűrt sem a végtelenségig megfeszíteni.

A túlfeszítés következtében a türelom húrja elpattant, és jött 1956. október vége...

Ahogy az ellenállás futó tűzként terjedt városról-városra, faluról-tanyára, úgy csökkent a magabiztossága azoknak, akik többé vagy kevésbé szintén okozói, részesei voltak annak, hogy a szabadsághoz szokott büszke magyar nemzet tetteivel is tiltakozzék az elnyomói ellen.

Hol volt már akkor Kozma és társai hetkyesége, ellenvéleményt nem tűrő zsarnoki, egyben felfelé meghunyászkodó akaratnélkülisége? Eyszerűen nem léteztek.

De eltűntek egyszerre a vezetőkkel együtt azok elvbarátai is, köztük Biró Zsiga is. Az ő leszeroplése, eltűnése csak az apai ház egyik eldugott kamrájára szorítkozott.

-No, te szájhős, most mutasd meg ki vagy? Most lehet majd hősködni. Nem úgy, mint ti tettétek, hanem cselszövedetekkel. Most a Haza hív, hív a becsület, hív az ezer meg ezer szenvedő testvér, hív a Szabadság. Hív mindenkít ellenállásra azok ellen, akik eddig kezüket guzsba kötötték, akaraterejükét megtörték. Most lesz csak az igazi felszabadulás, ha ti és csapátok eltűnnek maradék nélkül- nyelvelt Zsófi.

Zsiga pedig hallgatott...

-Látod, én előbb nem beszéltem, de most tettekre van szükség, már is jelentkeztem. Füstí Szabó szervezi a népet, ő őrmester volt. Nála jelentkeztem. Délután már indulunk is. Hová, még nem tudjuk, de a város felé, mert ott biztosan van valami nagyobb parancsnokság, amelyet hozzátérő volt tiszték vezetnek.

-Mit szólt hozzá édesanyám?

-Örömben elsírta magát. Ő is küld, apánk is. Zsiga, jöjj velünk te is!

-Zsófi, nem mehetek. Engem más oldalról ismert meg a falu, meg talán fel sem venne Füstí Szabó, mert megbizhatatlannak tartana.

-Lehet, hogy igazad van Zsiga. Maradj! Ahova mi megyünk, oda férfiak, vagy hős-lelkű nők kellenek, nem pipogya szájhősök, nem olyanok, akik csak a hatalom árnyékában, a szuronyok ereje mellett mertek kiméletlenül intézkedni azokkal szemben, akiknek előbb még a bicskájukat is elvették.

Az utolsó tőltényig harcolva, a nélkülözések, megpróbáltatások sorozatán át, de mindvégig hősiessen küzdve jutott ki Zsófi szabad földre. Csak onnét tudatta édesanyjával, hogy él, jól van, már-is dolgozik egy parasztnál addig, míg eljuthat Barabás őrmesterhez, a vőlegényéhez.

oooOooo

BESZÁMOLÓ A CSENDŐRNAPROL.

A folyó évben-1949. év 6ta- immáron a 11-ik cső. napot tartottuk meg itt Európában nyilvánosan, mert az onlitett évet megelőzően nem volt tanácsos arról nyíltan is emlékezni. A tongorentúlra kivándorolt Bajtársaink pedig 6-7 ízben rendeztek a mi napunkon emlékezőcskét, s örömmel, megelégedetten regisztrálhatjuk, hogy az ezeken résztvevők száma évről-évre emelkedik. Bizonyítóka ez annak, hogy a magyar csendőri a honatlanságban is a becsületos, tisztességes magyar utat járja s magatartásával a rázúdított rágalmakat eloszlatja.

Az ide beérkezett tudósítások alapján az alábbiakat közöljük: Európában tartózkodó Bajtársaink Austria területén Salzburgban és Bregenzben, Franciaországban Touringban, Hollandiában s Hertogenboschban emlékeztek a cső. napon; bensőséges bajtársi együttlében tárgyalták meg problémáikat. Szétszórtságunk miatt többen egyedül vagy kettőben gondoltak éicsőséges múltunkra.

Argentínában, Buenos-Airesben változatlan ragaszkodással és onlékekkel ülték meg a cső. napot február 14-én az ott élő Bajtársaink. Közös bajtársi vacsora volt a Magyar Ház-ban, ahol mintegy 32 személy jött össze. Az ünnepi megemlékezőst dr. E. B. ezds. Bajtársunk mondta, ki megrázó szavakban vázolta az otthon élők kálváriáját, és kifejezte az Isteni gondviselésbe vetett hitét és bizalmát Hazánk feltámasztásában. Másnap hitfelekezet szerinti Istentiszteletet voltak, melyeken a lelke-

szek megemlékeztek hősi- és vértanu halottainkról.

Ausztráliában az ottani területvezető tartózkodási helyén, Carlton-ban jöttek össze csoportosan s úgy tudjuk, hogy Adelaide-ban is, de ez utóbbiról ezideig az értesítést nem küldözték.

Brasília-ban, Sao-Paulóban a közeg. vezetőnk nyitotta meg üdvözlő szavaival az ottani emlékeztést, majd pedig L.A. ezds. Bajtársunk tartotta meg emlékbeszédét, mely a résztvevő 30 személyre mély hatást tett. Belsőleges hangulatban maradtak együtt a késő esti órákig.

Canadában. Calgaryban február 7-én tartották meg a cső. napi emlékeztést az ott élők és cső. barátok részvételével. D.e. Isteniszteleteken vettek részt, este pedig, a közös vacsora előtt két Bajtárs megnyitó-, illetve ünnepi beszédben emlékezett meg Testületünk dicső múltjáról, kihangsúlyozva, hogy senki ne feledkezze meg közülünk arról, hogy a Testületbe való felvételkor megválogattak bennünket, és ez itt az idegenben is fokozott kötelességet ró reánk.

A vacsora után jó hangulatban együtt maradtak az éjjeli 6-
rákig.

Haniltonban, február 15-én egyik Bajtársunk lakásán egybegyűltek emlékeztek a hősi- és mártyr halálát halt, börtönökben sínylő s Hazánk földjén üldöztetések miatt szenvedő Bajtársainkról. Szerény, de annál bensőségebb volt ez az összejövetel.

Montrealban, a Pintér-féle vendéglőben ugyancsak február 15-én közös ebéden vettek részt a Bajtársak; az ottani legidősebb tiszti bajtárs méltatta a nap jelentőségét, s meghitt beszélgetésben és jó hangulatban maradtak együtt a megjálotok meg órákig.

Niagara Fallsban csak 2-3 bajtársunk tartózkodik, akik közül egyik kezdeményezésére február 15-én, többek között az alábbiak hangzotak el az ottani rádió magyar adásában, az ezt vezető honfitársunk közreműködésével:

"Mogint egy évfordulóhoz érkezünk. A volt n. kir. csendőrség születésének 78. évfordulójához. A csendőr testületet Moszkva kiszolgálói, Rákosi és Nagy Ferenc főle kormányzat egy rendelettel megszüntette. A kommunizmus elleni hazafias működésük miatt a testület tagjait kollektive bűnösnek nyilvánították; közülük sokat Magyarországi, majd oroszországi internálé táborkokba szállítottak, börtönbe zártak, sőt sokakat kivégeztettek. A terrorcselekmények miatt mindazok, akiknek kedvezett a szerencse, külföldre menekültek.

Kevés intézmény kapott jogtalanul annyi szennyet és mocskot, mint ez a tiszta magyar testület. Főleg azok részéről, akik a bécsi Magyarországon a hűs faszék mellett dözsöltek, de sem tisztilog, sem lelkiileg a magyarsággal soha semmiféle szolidaritást nem valláltak. Amunkájuk még ma sem szünetel. Ha figyeljük az egyes magyar nyelven írott sajtó orgánumokat - amelyek sajnos a félrevezetett, becstelotes, de-
rők magyar dolgozók verejtékes munkabéréből táplálkoznak - gyűlölet nyilaikat lövöldözik úgy a magyar nemzetre, mint annak legmagyarabb intézménye, a csendőr testületre."

A következőkkel zárult a közlemény: "A mai napon szeretettel köszöntünk Benneteket még élő n. kir. csendőrök; mártyr és hősihalálát halt Bajtársaitok nyugóhelyeire kegyelettel helyezzük le az emlékezés her-
vadhatatlan koszorúját. Ezután felcsendült a "Bujdokolva járok" c. dal."

Torontóban február 14-én este fél nyolc órai kezdettel, a "Szt. Erzsébet r. kat. magyar Egyházközség dísztermeben tartottuk meg az ünnepségünket. A feldíszített ternet a közönség zsúfolásig megtöltötte; még a csop. vezetőség sem számított ilyen nagyfokú érdeklődésre. A csoport tagjai -ugyszólván- teljes létszámban jelen voltak családtagjaikkal együtt; sok olyan bajtárs is eljött, akik azelőtt még gyűléseinken sem jöttek meg. Természetesen, hogy a nagy többséget a csendőrbarátok és hozzátartozók képezték.

Az estét rövid, de értékes műsor vezette be. A Hymusz együttes előadása után a csop. vez. méltatta a nap jelentőségét. Párhuzamot vont az otthoni és az emigrációs csendőr nap jelentősége között"

Majd így folytatta: "A csendőrség itt kint az emigrációban sem bomlott atonjaira, hanem azt a szellemet, melyben otthon élt és szolgálta a Hazát, nemcsak magával hozta, hanem mind a mai napig meg is őrizte. Ez tesz köpössé bennünket arra, hogy minden külső konyzer néll-
kil -csupán a belső sugaltnak: engedve- ilyen szilárdan összetartunk."

Beszéde során megemlékezett a Bajtársi Levél-ről is. Ismertette azokat a nehézségeket, melyekkel a szerkesztőségnek az elmúlt leosztendők alatt meg kellett küzdenie, míg a B.L. annyira megerősödött és elterjedt, hogy ma már az emigrációs csendőrség hivatalos lapjává vált. "Tudjuk, hogy ez nem teljesen a mi érdemünk, mert a külpolitikai helyzet alakulása tette lehetővé a fejlődés ilyen mérvait. De minden tiszteletet és elismerést megérdemelnek azok a férfiak, akik abban az időben, mikor még az embervadászok kutattak a Nyugaton levő csendőrök után, hogy hazaszállítva jó pénzért eladhassák őket a kommunista kormányak, ezek a férfiak saját biztonságukkal nem törődve megkezdtek a Haza és a Testület érdekében áldozatos munkájukat."

Beszélt a kishitűség és a csüggedés ellen, s az ország történetéből vett példákkal bizonyította, hogy az Uristen a legsötétebb elnyomatásból is már hányszor kiszabadította Nemzetünket.

Majd beszédt a következőkkel fejezte be: "A mai cső. napon gondolatban visszaszállunk magyar Hazánkba és felkeressük a hővel borított kis magyar falvakat, melyeknek nyugalma felett annyi évtizeden át őrködött a magyar csendőr. Azonban az emlékezéseinknek nem szabad itt megpihenni, hanem fel kell keresnünk a Kárpátokat, Buda rongált falait és a Dunától lankáit, ahol a magyar cső. öntestével próbálta feltartóztatni Kelet szennyes áradatát. De a tálerg győzött s a harcunk elbukott. A magyar csendőrségnek több mint a fele vérzett el ezekben a harcokban. A magyar népek otthon nincs megengedve, hogy a mai napon hőseinkről megemlékeznek, azt itt nekünk kell megemlékeznünk. Addig is, míg a sors újra megengedi, hogy otthon tiszteleghetünk hőseink emléke előtt, innen az emigrációból a gondolat szárnyain küldjük haza és helyezük le tömegsírjaikra a kegyelet minden virágait. Ez a visszaemlékezés, ez a gondolat szárnyain való hazaszállítás ne csak arra legyen jó, hogy felszaggassa ismét a már hegedő lelki-sebeinket, hanem arra is, hogy új erőt öntsön a csüggedésbe és felrázza az elfáultakat."

Most, mikor végig pillantok az ünnepségünkön megjelent Vendégeinken és Bajtársakon, csak arra lérem a Mindenható, hogy azt a tisztelet, mely ma még keblünkben ég a Hazánk és Testületünk iránt, a jövőben se engedje kialudni, hanem fejlessze hatalmas féltlyává, melynek fényénél mindig képesek legyenek megtalálni és megtartani azt a helyes utat, mely Hazánk felszabadulásához és Testületünk feltámadásához vezet! Adja az Isten, hogy így legyen!"

A beszéd elhangzása után a csendőr hősihalottak és az emigrációban elhalt Bajtársaink emlékezetére a megjelentek 1 perces néma felállással rótták le kegyeletüket.

Ezután következett a műsor szórakoztató része. Egy magyar táncos-pár, megfelelő népviseletben, különböző magyar és székely táncokat mutatott be nagy sikerrel. Majd egy kiváló ének-növész magyar nőtárat énekelt a közönség nagy tetszése mellett. Végül Canada magyarságának kedvence, Naszdy Sándor színvívész ez alkalomra írt két költeményét szavalta ol bria si sikerrel.

Az est közönsége egészen a zárbráig a legjobb hangulatban maradt együtt. Az egész est folyamán a legkisebb zavaró körülmény sem fordult elő.

Gazdag buffet állott a közönség rendelkezésére, melynek nagy részét (főleg a süteményeket és a szendvicseket) a csendőr asszonyok bocsájtották a csoport rendelkezésére.

"Mindenki egy jól sikerült est érzésével távozott haza s a vezetőségnek is meg volt az elégtétele, hogy fáradozása nem volt hiábaváló, mert az ünnepség úgy erkölcsileg, mint anyagilag fényesen sikerült. De talán ennél is fontosabb volt az, hogy a csendőrség hírnevét - a jelenlegi körülmények és lehetőségeken belül - ismét öregbítettük, mert a meghívottakat olyan légkör fogadta s az egész est folyamán olyan nemzeti érzéstől fűtött hangulat uralkodott, amelyet a csendőrség tagjaitól - múltjuk és eddigi magatartásuk után - mindenki el is várt, de amit viszont mások összejövetelein ilyen mértékben nem igen lehet tapasztalni.

Minden reményünk meg van arra, hogy a csoport által a jövőben rendezendő összejöveteleket Toronto magyarsága ilyen, vagy még nagyobb mértékben is fogja támogatni."

U.S.A.-ban Clevelandban a Magyar Csendőrök Csalási Közössége február 14-én rendezte meg a hagyományos csendőr napot, a Szt. János gör. kat. Egyházközség nagytermében a több mint 200 fős közönség érdeklődése mellett.

"Az elnök üdvözlő szavai után a magyar Hiszekegy-ol vette kezdetét a változatos, gazdag műsor. Ezt követte a közleg. vezető által írt, magas színvonalú emlékbeszéd felolvasása, melyben a szerző végigvezette a hallgatóságot a csendőrség szervezésétől rohamos fejlődése, dicsőséges-eredményes múltja, a két világháború és kommunizmus alatti ijjesztő arányú veszteségein át az 1945-ös összeomlás utáni felozlatásig, melyet az első vörös kormány rendelt el, amelyik ebben a világhírű testületben látta a legnagyobb ellenséget. A közönség lenyűgözve hallgatta végig a lélekemelő, de egyben igen szomorú emlékeket felidéző beszédét.

Utána Kondor Juliska kedves, bájos táncra következett, melyet zongorán Mező Margit kísért kiforrott játékaival. Pék Pál nagyszerű szavalata után Borgóy Eszter, Donján Erzsébet, Huszár Bea, Póros Erika, Sáros Erika és Varga Éva megújított, színpompás, igen jól összetanult magyar táncra ragadtatta el a közönséget. Monostory Márta ügyesen játszott zongorán Liszt II. Rapszódiaját. Bocz Kató magyar dalokat énekelt az ismert magas képzettségűvel. Sáros Gál Imre, szabadságharcos költő saját szerzeményű csendőr tárgyú verses elbeszélését adta első mély átérzéssel. Majd B. Kovács Fréda, ismert írónő olvasta fel három kedves, csendőrökről szóló, megtörtént elbeszélését.

Az ünnepi műsort nagyszerű, bőséges vacsora követte, s a közönség jó hangulatban a késő éjjeli órákig együtt maradt.

A fiatal egyesület rendezői kiválóan sikerült estélyt könyvelhettek el."

Detroitban is jól sikerült cső, napi összejövetelt rendeztek Bajtársaink. Sajnos, hogy azon B. Zs. alezredes bajtársunk résztvenni - korábban léte miatt - nem tudott. Emlékbeszédét Tóth I. cső. bajtársunk olvasta fel. Ebben mindenekelőtt hőseinkről és martyrjainkról emlékezett. Majd a 78. évforduló jelentőségét méltatta; aranykor, hanyatlás-, megújulás- és megsemmisítés korszakokra osztva, konkrét adatokkal alátámasztva tárgyalta a csendőrség történelmét. Ezután enigrációs helyzetünket ismertette nagy vonásokban s a beszéd befejező részében az alábbiak is foglaltatnak: "Mondjunk halás köszönetet a gráci Bajtársainknak, a több mint 10 éve működő MKCSBK Vezetőségének és a Bajtársi Levél szerkesztőségének, továbbá az újabb életre hívott clevelandi "Csendőr Család" irányítónak azért a lelkes és eredményes munkáért, amivel a régi cső. tradíciókat ápolják. Ha összetartunk, lesz hitünk, és ha a magyar nép bizalmát nem vonja meg tőlünk, úgy az egész nemzetünk pusztulása semmi-síthet még csak minket.

A Szentírás sorai szerint: "Hittel megmozdithatjuk a hegyeket". Ilyen erős hittel higyük, hogy már nincs olyan messze az igazi magyar felszabadulás, mint gondolnánk. Járjunk nyitott szennel, munkálkodjunk múltunkhoz méltó becsülettel, és kérjük az Isten áldását arra az erős elhatározásunkra, hogy Testületünk működése kényszer-szünetének minden rendelkezésre álló eszközzel véget vetünk. Gondoljunk és gondoskodjunk - hogy lehet - csendőr utánpótlásról, mert ez a jövő igen fontos tényezője. Utóljára, de nem utolsó sorban meg szeretnék emlékezni a Detroit és környékén lakó csendőr bajtársaink magatartásával kapcsolatos megnyilatkozásokról, ami büszkeséggel és örömmel tölthet el minden egyes csendőrt. Rövid írt tartózkodásom óta több oldalról hallottam, egyáltalán személyesen is tapasztaltam azt a nagyrebecsülést, szeretetet, ami ötet körülveszi."

A feszült figyelemmel végig hallgatott és nagy tetszéssel fogadott emlékeztetést Vörös-narthy Mihály, nagy költőnk örökérvényű szerzeményeiből vett alábbi idézetekmelé felállva való elmondásával fejezték be a jelenlévők:

"Naggyá csak Fiaid szent akarata tohet"

"Hazádnak rendületlenül légy híve oh magyar!"

Az ünnepségen résztvevők meghitt együttletben beszélgettek el ezután közös sorsproblémáinkról.

New-Brunswickban is méltóságteljesen ünnepelték Bajtársaink a m. kir. csendőrség 78. évfordulóját. Az Istentiszteletek után Egressi

Pál vendéglőjében gyülekeztek a résztvevők, köztük számos csendőr barát. Horváth Sándor bajtárs üdvözölte a megjelenteket s beszédében annak az öhajánál adott kifejezést, hogy a legközelebbi cső. napot már Budapesten, a Bőszörményi uti cső. laktanyában szeretnénk megünnepelni. Ezt követően Zalántay János ezds. bajtárs méltatta a nap jelentőségét és kérésére a közönség egy perces néma felállással adózott a hőseink és mátyrjaink emlékének.

Ebéd után Pius atya a csendőrség tagjait, mint jellemes, öntudatos és bátor hazafiakat jellemezte. Nagyon általában párhuzamot vont az 1945- és 1956-os ítéletek között, mondván, hogy amíg 1945-ben a csendőröket és számtalan magyar hazafit a gyűlölet és bosszú alapján a magyar nép ellenségei végezték és végeztették ki, addig az 1956. októberi szabadságharcban a hirtedl AVO és a u.n. demokratikus rendőrség felett tényleg a magyar nép ítélkezett. Bodnár Gábor, a Magyar Cserkész Szöv. vezetőségének tagja, rámutatott arra, hogy a csendőrök voltak azok, akik az amigrációban 1945. után a magyar cserkészek megszervezésében úgy erkölcsileg, mint anyagilag a legszebb példát mutatták. Vasváry Zoltán a bolsevista aknamunkára figyelmeztette a közönséget és nagy taps mellett "Halál a bolsevizmusra" fejezte be beszédét. Horváth Sándorné, Kürthy Zsuzsa "Kassa éneke" c. verset szavalta el a töle megszokott átörzessel, könnyeket csalva szinte minden ott lévő szónóbn. Horváth Sándor a "Szabad Magyarország"-ból felolvasta v. Ághy Zoltán ezds. bajtárs cikkét s egyuttal a lap előfizetésére buzdította a közönséget és mindjárt lett is 12 előfizető.

Az ünnepélyen 120 szónóly vett részt, nemcsak régi és szabadságharcos, hanem másodgenerációs magyarok is. Ennél szebb és ékebb bizonyították a magyar csendőrség mellett nem is szólhat. Ez bizonyítja a legjobban, hogy a kakastollasok még mindig a magyar lélekben élnek és akkor lesz boldog újr a magyar nép, ha vagyona és álma felett újból a magyar csendőr békül.

A kifogástalan rendezésért elismerés illeti Horváth Sándor és Földes Domokos bajtársainkat."

Pittsburghban febr. 14-én este ünnepelték meg az ottani cső. Bajtársak a nagyomanjos csendőr napot.

"A homesteadi Fülöp-vendéglő külön terme várta barátságos Környezettel a bajtársakat, azok barátait és vendégeit. A terem főfalát egy délceg kakastollas csendőr képe, Nagy-Magyarország térképe, a Szt. Koronás magyar címer, a magyar és amerikai lobogók, valamint "Hiven, Becsülettel, Vitézül" jelmondatunk díszítette.

Az egybegyűlteket Tálos László törm. bajtárs köszöntötte, ki a konferálást is ügyesen vitte végig az egész ünnepegen.

Az estélyt Nt. dr. Harangi László, ref. lelkipásztor nyitotta meg a Nagyságos Fejedelem imájával és az erre az alkalomra írott fohászal. Utána v. Nagy Istvánné szavalta el a "Kakastollasok" c. verset. Előadását a cső. virágcsokor átadásával honorálták. Az ünnepi beszédet Baranchi Tamáska Endre szds. bajtárs, csop. vezető mondotta. Őt megkapó képnben festette le a hallgatóságnak a magyar csendőrt. Kidomborította, hogy hogyan viselkedett a békében, a háborúban, a hadifogságban, a kommunisták börtöneiben és végül az 1956-os szabadságharcban. Majd feltűzte az ujjannan érkezett jelvényeket a bajtársaknak. Ezután következt v. Nagy Istvánnak a szavalata: "Csak egy század." A hallgatóság nélyen átérezte ennek a költeménynek minden sorát. Majd Nagy János cső. bajtárs jóízű magyarsággal adta elő egyik mulatságos kis történetét cső. életéből, széles derűtséget kelto. Az ünnepséget a Szózat előneklésével fejezték be.

Mielőtt a vacsora megkezdődött volna, a gyertyák meggyúltak az asztalon, s néma egy perces felállással rótták le kegyeletét az ünneplő közönség a hősi és mátyrhalált halt cső. Bajtársaknak.

A vacsora végén került sor a csoportvezető által festett kép kisorsolására, s a begyűlt összeget a maga adát át Kiss János szky. bajtárs feloságnak, mert a családfő régebb idő óta felvő beteg és nem tud családjára keresni.

Az éjféli órákban tért haza az ünneplő közönség, egy kedves, bajtársias, felejtethetlen est után."

oooOooo

=====
Ezton köszönettel nyugtázzuk az Ön hozzájárulását a B.L.-re közp. segélyalapra
=====

KÖZLEMÉNYEK, HIREK, SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Központi Vezetőséghez számos levél érkezett a csoportjaink által tartott esztendőnapon résztvevők jókívánságait tartalmazó aláírásával, amelyekért ezuton is köszönetét fejezi ki.

A Magyar Csendőrök Családi Közösségének elnöke az alábbiak közlését kérte: "28/1959 sz. A Bajtársi Levél Szerkesztőségének, Utrecht. 1./F.évi január 29-én kelt megkeresésére válaszulva kérem a m.év dec.25-én kelt 40/1958.sz. megkeresésemet teljes egészében tárgytalannak tekinteni. Mivel azonban az egyesületünk tagjai majdnem mind US állampolgárok és mint ilyenek egy más országban lévő egyesülettől csak teljesen függetlenül működhetnek, külföldről semmiféle irányítást nem fogadhatnak el. Ez a régi szövegezésből nem tűnik ki.

A fentiekben kivül egyes népfajok a régi szövegezésben egyesületünkben a deportálás, szidókat összegyűjtés stb. újra élesztését látják, ami igen sok és kellemetlen támadásnak lehet az alapja.

A fentieket figyelembe véve, kérem az 1958.o.t.20-án kelt felhíváson alulról számított 3.bekezdés helyett az alábbi új,3./bekezdést felvenni: Hangsúlyozni kívánjuk, hogy egyesületünk egy új, a többi csö. mozgalomtól különálló szerveződés, de eddigieket törvényes elismeréssel és engedéllyel bírva támogatja."

A B.L. szerkesztősége a most közölttekkel nem mindenben ért egyet, de megjelentük azt, mert annak mellőzése irányuló ismételt kérésünkre az egyesület elnöke f.évi április 15-én kelt szammellküli átiratában ragaszkodott. Az eredeti felhívás a B.L. 11/1958. számában jelent meg. (Szörk)

Külön kivánságra ezuton is köszönettel nyugtázzuk a new-brunswicki csop. tagjai által a csö. nap alkalmából lapunkra küldött hozzájárulásokat: Sz. I. lo, K.J. 5.50, Z.J. és F.D. 5-5, N.J. 3.50, G.J., K.F., Z.V., T.I., H. S., Cs. B., Sz. B., P.J., B.K. és K.M. 2-2, T.M., T.J., F.I., Sz.M. és B.J. 1-1 dollár. Ez ebből fennmaradó 6 dollárt a kivánságnak megfelelően Központi Segélyalapunk javára vételeztük be köszönettel.

Kiss Mihály örm. bajtársunkat január 31-én kísérték utolsó útjára torontói bajtársaink. Agyvérzésben halt el 4 napos betegsége után anélkül, hogy a kórházban eszméltetést ért volna. Először, aránylag fiatal, 46 éves volt. Igen jó bajtársat veszítettünk el benne. Disztes temetése volt és azon résztvett minden számításba vehető bajtársunk. A temetőben az új csop. vezető pályafutását ismertetve az alábbiakkal fejezte be búcsúzatát: "Tested itt fog pihenni az idegen földben, de lelked azóta már hazazállt, túl a vasfüggönyön, túl az almazáron. Mielőtt végkép becsukódna mögötted a földi élet kapuja - hogy álmod nyugodtabb legyen az idegen földben - koporsódat azzal a magyar nemzeti zászlóval terítettük le, melyet mindig híven, becsülettel és vitézül szolgáltatál halálodig. Emlékedet mindenkor szeretettel őrizzük, Kiss Mihály bajtárs, Isten veled!"

Dr. Véry Endre szds. bajtársunk is meghalt február 10-én, 43 éves korában Sydneyben. Szívkoszorúról levált vérrög okozta agyvérzés következtében váratlanul és hirtelen hunyt el.

A hatalmas Isten adjon nielőbbi belenyugvást az elszólitott Bajtársak hátrahagyott hozzátartozóinak megváltozhatatlan akarataiba!

Kegyelemben gazdag és jó Pünkösödöt kívánunk Bajtársainknak és Olvasóinknak.

0000000

H A N D S C H R I F T - K É Z I R A T. ADRESS-CIM: B.L. Szerkesztősége. UTRECHT, Merwedekade 183 bis, Nederland.

Druckwerk!
Printed Matter!
Periodique!
Drucksache!

Heer
Mr. dr. Béla R E K T O R
Msr. 376. Eddy Rd.
Herrn. CLEVELAND, 8. Ohio.

U.S.A.

